

Saitos Lajos

Várákozás

Egy nyakigláb istenség
kockázik kártyát vet
tenyeredbe ír

legyen miből jósolnia
hogyan eljő a keresztről

menekülő-
művész emberfia...

Megváltoztathatatlan

A szobrász anyagban gondolkodik
a törvényhozó szellemben
a költő – akaratban

Atya és Fiú
ugyanabban

a megváltoztathatatlanban.

Sárból

Kálnoky László emlékének

Egyszer mindennek –
még ami el se kezdődött –
végeszakad...

láttál-e már
megvadult lovakat
átnyargalni életeken

olyan világban éltem... –
hol a sárból gyúrt ember
sárból gyúrta istenét.

Örökös vándor

Turcsány Péternek, odaáttra!

Te aki örökös vándornak születéssel
lógott válladon rusnya tarisznya
benne kézirat könyv szalonna bicska
mert meguntad már a járkálást
mögötted hagyván a szivárványos eget
ím egy miccenésre
a pilises erdő lakója lettél...

Csatáné Bartha Irénke

A harmónia keresése

Lassan a nyár
kifakul már,
madárdaltalan
ásít a határ,
oda a kék,
a zöld, a fehér,
szürke csuhában
kesereg az ég.

És oda a szorgos méh,
tölcsérvirágról
a fürtösödő darázs,
odalesz illatával
a rózsza, a lonc,
s mind, mind
a szépszemű ibolyák.

Eltűnik a sok bájos varázs,
mint annyi más,
mit lassan elfelejtesz,
s nem tudod már:
a kezdet volt nehéz,
vagy tán a vég lesz könnyebb?

Vagy minden csak tévedés:
keressük folyton
azt a csodás harmóniát,
hol kezdet és a vég
békésen karolják egymást.
De, ha kifakul benned az ének,
hasztalan minden keresésed...

Tavaszt álmodó

Üdezöld lombokat álmodik
ahogy ég felé nő a karcsú nyárfa,
suttyó szél kapaszkodik hajába,
karja kedvesen madarat ringat,
visszatér újra a fészekrakó varázslat.

Télen búsan hallgattak az ágak,
Sokat dideregtek, ruhátlanul fáztak.

Most rigófüttyös hajnal pirkad újra,
édes muzsika, belesimul a tájba,
lepke száll boldogan kerengve,
a tavasz játékos örömhírnöke.

Tisztulnak a párás szemű reggelek,
Tavaszt karolva fű, fa, virág nevet.

Ünnepi lázban

A május ünnepi lázban lobog,
arca telt Nap, szeme izzón ragyog,
bazarózsák szíromszökőkútja csobog,
illatuk a lélek zöldágára záporoz.

Mézillata leng a légnak,
csillagmécses gyúl, az alkony rózsája,
bűvös titkok ölelgetnek:
a Feltámadás magasztos mágiája.

Ünneplőbe öltözött ég alatt,
lelkünkön örömfény derengett,
vártuk, e nap milyen csodával lep meg.

Csendült a szederbokron a cinkecsapat
szárnya ezüstben pengve,
boldogan a Feltámadásra lesve, várva,
míg színültig telik a szív örömkamrája...

Halhatatlan ritmusok

(Réti Árpádnak a 75.-re)

„A vers örök, mint minden, ami égi.” /Gárdonyi/

Gazdag vagyok, mert annyi vers enyém,
nem talmi kincs,de életre keltett remény,
lélekhárfán fölzengő vágy, titok,
mi bennem és bennetek csodásan ragyog,
s én örökké szószólójuk maradok.

Szárnyak nélkül is szárnyalok,
ha társaságukban vagyok,
bőrömből is kibújhatok,
bennük szívesen alakoskodok,
cinkosaim kísérve kísértő ritmusok,
s a lelkem lángra gyújtó dallamok.

Az élet sötét buktatói: közöny, harag és gyűlölet,
de te le tudod győzni: szépség hited a fegyvered,
nem nyílhat soha átokra a szád,
Arany, Petőfi, Dsida lánglelke táplál...

Múzsák terítenek szőnyeget eléd,
hogy szentélyükbe kíváncsin belépj.
A Fény útjára vezetnek tudom,
talán hintázol egy fényes csillagon,
míg ajkadról egy vers üzenete fölragyog.

Bölcsen, halkan jó lenne hallgatni intésed,
ne múljék el ajkadról a tiszta szó, az ének,
mert beborul az ég, és fenyegető sötét lesz...

Bakacsi Ernő

Geller

Az öreg templomszolga kilépett a sekrestye ajtaján és egy pillanatra megállt, mert észrevette, hogy a Mária mellékoltár előtt egy férfi térdepel. Térdepeltek ott már sokan, nem ez volt a feltűnő. Öt perce nyitotta ki a templom ajtaját, így szokta félórával a mise előtt, aztán bejött a sekrestyébe elintézni az elvégzendő dolgokat. Hogyan került ide ez az ember ilyen hirtelen a semmiből, hiszen nem látott senkit a templomkertben, amikor bejött. Erre a misére majdnem mindig ugyanazok jönnek, néhány öregasszony, néha fiatalabb is, de mind ismerős. És ők később jönnek, majdnem pontosan érkeznek negyedóra, húsz perc múlva. A főoltár mögé húzódott, mintha ott lenne dolga, onnan figyelte az imádkozót. Feltűnően mégsem akarta, az illetlenség.

Nem égett még minden lámpa, félhomály volt. Fiatal, talán negyvenéves lehet – állapította meg. Nem ismerem. Ha templomba járó ember is, nem ide szokott jönni, az biztos. Jól van, ez tényleg imádkozik, és ment a dolgára, de nem hagyta nyugodni ez a korai látogató.

Valami nagy bűnt követett el, vagy megtér? Úgy gondolja, hogy mégis van Isten, jó lesz törődni vele is. Az idős emberek, a halálukat várók szoktak hirtelen templomba járók lenni, törődni a lelkükkel. Még a híresen nagy kommunisták közül is így tesznek sokan, akik fiatalabb korukban tagadták a vallást, még a hívőket is üldözték. Beteg lenne? Gyógyíthatatlan beteg? Majd meglátom, jön-e máskor is – hessegette el magától a gondolatokat.

A térdeplő ember befejezte az imát, az utolsó mondatai így hangzottak: „Édes Jézuskám, drága Mária, köszönöm Nektek. Lehet, hogy az őrangyalom mentett meg, de őt is Ti vezérelitek. Tudom, hogy bűnös ember vagyok, mint az emberek valamennyien, de igyekszem úgy élni, hogy méltó legyek a kegyelmetekre. Ezután imádkozni fogok és hetente meglátogatni az Isten házát. Ígérem, hogy ismét gyónok majd. Nem itt, nem ismerős papnak, majd valahol vidéken, ahol nem ismer a ti szolgátok.” Keresztet vetett és a szemét törölgette, amikor felállt.

***

Megszólalt a kürt, kezdődött a hajtás. Kitűnő idő volt a disznóvadászatra, mínusz 4-5 fok lehetett és ötcentis hó. A fákon, bokrokon zúzvara csillogott, mely gyönyörűvé tette a tájat, persze a hajtók nem élvezték ezt annyira, ha a nyakukba hullott. A karácsony előtti szokásos nagy körvadászat volt ez, ahol a tagokon kívül néhány vendégvadász is képviselte a puskásokat. A hegy egész déli oldalát befogták ennél a hajtásnál. A hajtók kurjongatásait, zörgését már lehetett hallani, de azért a hajtás még messze volt. Úgy gondolta, jó helyre jutott, nem a legjobb hely

ez, ahol áll, de még jónak számít. Jöhet erre disznó, itt és lent válhatnak át a másik oldalra. Csizmájával elrugdosta a havat, hogy stabilan álljon, ellenőrizte fegyverét, fokozottabban figyelt, mert most már bármelyik pillanatban megjelenhet a vad. Szomszédait nem látta, de tudta, hogy hol állnak, jól bemérte a lőhető szöveget. Előtte egy kis tisztás volt, melyet néhány sűrű csipkebokor övezett.

Tőle balra már két lövés eldördült, bent a sűrűben csaholást hallott. A kutya fogja a vadat. Ez kan lehet, mely szembe fordult vele, azért ugat a kutyus – gondolta –, és szorosabban fogta a fegyvert. Két bokor közötti nyiladékon megpillantott egy vörös foltot, mely a következő pillanatban el is tűnt.

Róka – villant át az agyán. Ez csak róka lehet, oson a koma ki a hajtásból. Lehet, hogy észrevett és most oldalt próbál eliszkolni. Ez a gondolatsor a másodperc tört része alatt fogalmazódott meg benne, miközben automatikusan cselekedett, és a róka haladási irányát feltételezve a felvillanó vörös folt elé lőtt egy méterrel. Az elsütő billentyű meghúzása pillanatában már meg is bánta cselekedetét, mert rájött, hogy elhamarkodottan, gyorsan reagált. A vadrózsabokorba lőtt, így valószínű, hogy egy ág eltéríti a golyót, gellert kap. Egy ág, egy vékony vessző elegendő ahhoz, hogy a lövedék szétrobbanjon. Úgy vannak ezek már készítve, hogy ütközéskor robbanjon, biztos halálos sebet ütve a vadon. De ez a gondolat már késő volt, már elmozdult az ujj a ravaszon. Megemelte a fegyvert, kidobatta a töltényhüvelyt, újra töltötte a csövet, miközben a lövés helyét figyelte. Megmozdult az egyik ág, és egy ember lépett ki a tisztásra. Kiment belőle minden erő, és úgy érezte, hogy hideg veríték csorog végig a hátán.

– Megsérült? – Úgy gondolta, kiáltva kérdez, de csak egy rekedt hang hagyta el a torkát. Most ismerte fel az embert, aki a falu félig bolond, süket Julis nénije volt. Hosszú vörösbarna kabát volt rajta, hátán hátizsákkal. Az asszony már odaért.

– Nem sérült meg? – ismételte meg a kérdést még mindig remegve.

– Mit mondasz, fiam? – tartotta a füléhez a tenyerét az öregasszony.

– Miért mászkál itt? Vadászat van. Körvadászat.

– Az öcsémhez megyek, Potrosra. Te is ismered. Karácsonykor mindig meglátogatom. Az erdőn keresztül közelebb. – Aztán, mint aki már így is sokat beszélt, tovább indult.

Egy ideig még a távozó öregasszonyt bámulta, aztán csak ennyit mondott: „Édes Istenem.”

A hajtásban öt disznó esett, ekkorra összeszedte magát. A vadászok beszélgettek, a vadőrök zsigereltek, a hajtók egymást ugratták. Odalépett a fővadászhoz és halkan, hogy mások ne hallják, de nagyon dühösen kérdőre vonta.

– Te, Józsi! Hogyan lett itt a lakosság értesítve? A süket Julis néni keresztülsétált a hajtáson. Te sem úszta volna meg, ha valaki meglövi!

– A szentség! – komorodott el a fővadász. – Minden út elejére kiírtuk a napot,

az időpontot, amikor tilos arra menni, az újságban is benne volt. De ezt maga is tudja. Az a vénasszony különben is félhülye.

– Az mindegy. Ha meglövik, felosztatják a társaságot, az illető pedig börtönbe megy. Én nem szólok senkinek, de te jobban figyelj oda.

– Jól van. Köszönöm, hogy szólt.

Boros Gábor lépett melléje. – A te állásod felől is lövést hallottam, meglett?

– Egy rókára lőttem, de elhibáztam. Visszament a hajtásba.

– Kár, de nem lőtte meg más sem. Nincs róka a terítékben.

***

Vasárnap délelőtt volt. Egy regényt tartott a kezében, de nem ment az olvasás. Nem tudott szabadulni attól a körvadászattól, mindig oda tértek vissza a gondolatai. Ha nincs geller, most egy börtöncellában ülnék. Mi lenne a családommal, ezzel a gyönyörű asszonnyal, akit nagyon szeretek, és aki már negyedik hónapos a második gyerekünkkel? Mi lenne ezzel a kis angyalkával, a három éves kislányunkkal? Ki viselné a gondjukat? Én beleőrültem volna, ha az a baleset bekövetkezik. Csak az Istenre tudok gondolni, aki megmentett. Ilyen gondolatok jártak a fejében, és háborgó lelke csendesült.

A levest kanalazták, amikor a felesége megszólalt.

– Feltűnően szótlan vagy, napok óta alig hallani a hangod. Bánt valami? Valami baj van?

– Nincs semmi, csak gondolkodtam, és elhatározásra jutottam.

– Mi az? Hallhatnám én is? – kérdezte ijedten az asszony.

– Eladom a puskáimat. Visszaadom a vadászengedélyemet.